

לא בעינא דתשתדלון בעבידתא, ולא בסחורתא, ולא במדברי, אלא כלכו אזדמנו, פגוונא דההוא יומא דילי, ואתקיננו גרמייכו לקבלא לההוא אושפיזא, באנפין נהירין, בחדוותא בתושפחה. אתקיננו ליה סעודתא יקירא, בגין דיהא זמיני דילי בכל סטרין.

בך אמר קדשא בריך הוא לישראל, בני, כל שאר יומין אתון משתדלי בעבידתא בסחורתא, פר ההוא יומא דילי. השפא אושפיזא עלאה ויקירא זמינית, אתון קבילו ליה, באנפין נהירין, זמינו ליה, אתקיננו ליה סעודתי עלאי, פתורי מסדרן, פגוונא דההוא יומא דילי. בגין כך תקראו אותם במועדים.

תא חזי, בשעתא דישראל לתתא חדאן בהני מועדיא, ומשבחין שבחא לקודשא בריך הוא, מסדרין פתורי, מתקני גרמייהו במאני יקר, מלאכי עלאי אמרין, מה טיבן דישראל בכך. קדשא בריך הוא אמר, אושפיזא עלאה אית לון יומא דא. אמרי ולא דילך הוא, מההוא אתר דאקרי קדש. אמר לון וכי ישראל לאו קדש נינהו, ואקרון קדש, לון אתחזי לזמנא אושפיזא דילי, חד מסטרא דילי, דהא אינון דבקים בי. וחד מסטרא דקדש, דכתיב (ירמיה ב) קדש ישראל ליי, הואיל וישאל אקרון קדש, אושפיזא דלהון הוא ודאי, בגין דזמינו דהאי אושפיזא מקדש הוא, דכתיב מקראי קדש. פתחו כלהו ואמרו, (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו.

תלתא אינון זמינין מקדש, ולא יותר. חג המצות. וחסג השבועות. וחסג הסוכות. אמר ליה רבי אבא, וכי שבת לאו מקדש הוא זמין. אמר ליה לאו, בתרי סטרין, חד, דהוא וכי שבת אינה מקדש מזמנת? אמר לו, לא, בשני צדדים, אחד -

איני רוצה שתשתדלו בעבודה, ולא בסחורה, ולא במדבריות, אלא כלם הזדמנו, כמו שאותו יום שלי, והתקיננו עצמכם לקבל את אותו אורח בפנים מאירות, בשמחה ובתשבות. התקיננו לו סעודה נכבדה כדי שיהיה מזדמן אלי בכל הצדדים.

בך אמר הקדוש ברוך הוא לישראל: בני, כל שאר הימים אתם משתדלים בעבודה ובסחורה, פרט לאותו יום שלי. עכשו אורח עליון ויקר הזמנתי, אתם קבילו אותו בפנים מאירות, הזמינו אותו, תקנו לו סעודות עליונות, שלחנות ערוכים, כמו שאותו היום שלי. משום כך, תקראו אתם במועדים.

בא ראה, בשעה שישראל למטה שמחים במועדים הללו ומשבחים שבח לקדוש ברוך הוא, עורכים שלחנות, מתקנים עצמם בכלי נכבדים, המלאכים העליונים אומרים: מה טיבם של ישראל בכך? אומר הקדוש ברוך הוא, אורח עליון יש להם ביום הזה. אומרים: ולא שלך הוא, מאותו מקום שנקרא קדש? אומר להם: וכי ישראל אינם קדש, ונקראים קדש? ! להם ראוי להזמין את האורח שלי, אחד מהצד שלי, שהרי הם דבקים בי, ואחד מצד של קדש, שכתוב (ירמיה ב) קדש ישראל לה. הואיל וישאל נקראים קדש, ודאי שהוא אורח שלהם, משום שהזמנת האורח הזה היא מקדש, שכתוב מקראי קדש. פתחו כלם ואמרו: (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו.

שרשה הם מזמנים מקדש, ולא יותר: חג המצות, וחסג השבועות, וחסג הסוכות. אמר לו רבי אבא, - שהוא ודאי נקרא קדש, שכתוב

וְדַאי קִדְשׁ אֶקְרִי, דְּכַתִּיב, (שמות לא) וּשְׁמַרְתֶּם אֶת
הַשַּׁבָּת כִּי קִדְשׁ הִיא לָכֶם. וְחַד, דְּשַׁבְּתָא לְאוּ
זְמִין הוּא, דְּהָא יְרוּתָא דִּילֵיהּ הוּא וְדַאי. יְרוּתָא
דְּקִדְשׁ הוּא יְרִית, וְלֹא זְמִינִי. וְעַל דָּא כְּלַהוּן
זְמִינִין בְּקִדְשׁ, וּמְתַקְּשָׁרֵן בְּשַׁבְּתָא, וּמְתַעַטְרֵן
בֵּיהּ. בְּהַאי, יוֹמָא שְׁבִיעָאָה אֲתַעַטֵּר בֵּיהּ, וְעַל
דָּא שַׁבְּתָא לְאוּ זְמִין הוּא.

לְבָרָא דְעָאֵל לְבֵיתָא דְאַבּוּי וְאַמִּיהָ, וְאַכְל
וְשָׁתִי, בְּשַׁעֲתָא דְהוּא בְּעִי. לְמַלְכָּא
דְּהוּה לִיהּ בְּרָא יַחֲדָאִי, חֲבִיבָא דְנִפְשֵׁיהּ, יְהִב
לִיהּ שׁוֹשְׁבֵינָא לְנִטְרָא לִיהּ, וְלֹא תַחֲבָרָא בְּהוּ.
אָמַר מְלָכָא, יֵאוּת הוּא לְזַמְנָא לְאַלִּין שׁוֹשְׁבֵינִין
דְּבָרִי, וְלֹא תַחֲזָאָה יְקָרָא וְחֲבִיבוּתָא דִּילִי בְּהוּ,
זְמִין לוֹן לְהִנִּי שׁוֹשְׁבֵינִין. בְּרָא לָא אֲתַחֲזִי
לְזַמְנָא, אֲלֵא לְמִיעַל וְלְמִיכַל וְלְמִשְׁתֵּי בְּבֵיתָא
דְּאַבּוּי, בְּשַׁעֲתָא דְאִיהוּ בְּעִי. הֵדָּא הוּא דְכַתִּיב,
(שמות טו) מִי כַמֶּכֶה בְּאֶלֶם ה' מִי כַמֶּכֶה נְאֻדָּר
בְּקִדְשׁ, (דף צ"ד ע"ב) נְאֻדָּר בְּקִדְשׁ וְדַאי, כְּבַר
דְּאֲתַתְקֵן (ס"א דִּאֲתַתְקֵן) בְּאַבּוּי, נְאֻדָּר בְּקִדְשׁ, וְלֹא
זְמִין מְקִדְשׁ.

שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלֶאכֶה, שֵׁשֶׁת יָמִים מָאִי
עֲבִידְתִּיּהוּ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּתִיב כִּי
שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יי' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ,
וְלֹא כְתִיב בְּשֵׁשֶׁת. וְהָא אִוְקְמוּהָ, וְכָל יוֹמָא
וְיוֹמָא עָבִיד עֲבִידְתִּיהּ, וְאַקְרוּן יוֹמֵי מְלֶאכֶה.
אָמַר רַבִּי יִצְחָק אִי הָכִי אָמַאי אַקְרוּן שֵׁשֶׁת
יָמֵי חוּל, אָמַאי חוּל. אָמַר רַבִּי יוֹסִי,
הַשַּׁתָּא אֲתַנְהִיג עַלְמָא עַל יְדָא דְשְׁלוּחֵיהּ,
בְּגִין כְּףֵי יוֹמֵי חוּל אַקְרוּן.

רַבִּי חֲזִיָּא אָמַר, בְּגִין דְּשָׂרִי לְמַעַבְדַּ בְּהוּן
עֲבִידְתָּא, וּבְגִין דָּא לָא אַקְרוּן קִדְשׁ. וּמֵאֵן
דְּלֹא אַקְרוּן קִדְשׁ, חוּל אַקְרוּן. וְעַל דָּא אֲתַקִּינוּ
חֲבִרְיָא בְּהַבְדְּלָה, בֵּין קִדְשׁ לְחוּל. מָאִי הַבְדְּלָה

(שמות לא) וּשְׁמַרְתֶּם אֶת הַשַּׁבָּת כִּי
קִדְשׁ הִיא לָכֶם. וְאַחַד - שְׁשַׁבְּתָא
אַיְנָה זְמִינָה, שְׁהָרִי יִרְשָׁתוּ הִיא
וְדַאי. יִרְשָׁה שֶׁל קִדְשׁ הוּא יוֹרֵשׁ
וְאִינוּ מְזַמֵּן, וְעַל כֵּן כָּלֶם מְזַמְנִים
בְּקִדְשׁ, וּמְתַקְּשָׁרִים בְּשַׁבְּתָא
וּמְתַעַטְרִים בּוּ. בּוּ. בְּזַה הַיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי מְתַעַטֵּר בּוּ, וְעַל כֵּן שַׁבְּתָא
אַיְנָה מְזַמְנָת.

לְבָן שְׁנַכְנַס לְבֵית אָבִיו וְאָמוֹ
וְאַכְל וְשָׁתָה בְּשַׁעֲתָא דְהוּא רּוּצָה.
לְמַלְכָּא שְׁהִיָּה לוֹ בֵּין יַחֲדִי, חֲבִיב
נִפְשׁוֹ, נָתַן לוֹ שׁוֹשְׁבִין לְשִׁמְר
אוֹתוֹ וְלִהְתַּחֲבֵר עִמּוֹ. אָמַר הַמְּלָךְ,
נָאָה הוּא לְהַזְמִין אֶת הַשׁוֹשְׁבֵינִים
הַלְלוּ שֶׁל בְּנֵי וְלִהְרָאוֹת אֶת
הַכְּבוֹד וְהַחֲבִיבוּת שְׁלִי עִמָּם.
הַזְמִין אֶת הַשׁוֹשְׁבֵינִים הַלְלוּ. הַבֵּן
לֹא רְאוּי לְזַמֵּן, אֲלֵא לְהַכְנִס
וְלְאַכֵּל וְלִשְׁתּוֹת בְּבֵית אָבִיו
בְּשַׁעֲתָא דְהוּא רּוּצָה. זְהוּ שְׁכַתּוּב
(שם טו) מִי כַמֶּכֶה בְּאֶלֶם ה' מִי
כַמֶּכֶה נְאֻדָּר בְּקִדְשׁ. נְאֻדָּר בְּקִדְשׁ
וְדַאי, כְּבֵן שְׁהַתְתַּקֵּן (שְׁהַתְתַּקֵּן)
בְּאַבּוּי נְאֻדָּר בְּקִדְשׁ, וְלֹא מְזַמֵּן
מִהַקְדֵּשׁ.

שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלֶאכֶה. שֵׁשֶׁת
יָמִים מָה מַעֲשִׂיָהוּ? אָמַר רַבִּי
יוֹסִי, כְּתוּב כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה
ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, וְלֹא
כְתוּב בְּשֵׁשֶׁת, וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ, וְכָל
יוֹם וְיוֹם עוֹשֶׂה מַעֲשֵׂהוּ, וְנִקְרְאוּ
יָמֵי מְלֶאכֶה.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אִם כְּףֵי, לְמָה
נִקְרְאוּ שֵׁשֶׁת יָמֵי חַל? לְמָה חַל?
אָמַר רַבִּי יוֹסִי, עַכְשָׁו מְתַנְהֵג
הָעוֹלָם עַל יְדֵי הַשְּׁלוּחִים שְׁלֵהֶם,
מִשׁוּם כְּףֵי נִקְרְאוּ יָמֵי חַל.
רַבִּי חֲזִיָּא אָמַר, מִשׁוּם שְׁמַתָּר
לְעִשׂוֹת בְּהֵם עֲבוּדָה, וּמִשׁוּם כְּףֵי
לֹא נִקְרְאוּ קִדְשׁ, וּמִי שְׁלֹא
נִקְרְאוּ קִדְשׁ, נִקְרְאוּ חַל, וְעַל
כֵּן הַתְקִינוּ הַחֲבֵרִים בְּהַבְדְּלָה, בֵּין
קִדְשׁ לְחוּל. מָה הַבְדְּלָה כָּאֵן?

הָכָא. אֶלָּא קִדְשׁ מְלָה בְּגִרְמִיָּה הוּא, וְשִׂאֲרָא מְנִיָּה אֲתֵיין. וְעַל דָּא אֶלִין לְעוֹבְדָא, וְאֶלִין לְנִטְרָא. וְאִמְתִּי אֲשֶׁתְּכַח נְטִירוֹ בְּהוּ. כַּד זְמִינִין מִקְדָּשׁ.

אֶלָּא קִדְשׁ הוּא דְכָר בְּעֶצְמוֹ, וּמִתְחִילוֹת מְמַנּוּ הָאוֹתִיּוֹת. וְעַל כֵּן אֵלּוֹ לְמַעֲשֵׂהָ, וְאֵלּוֹ לְשִׁמְרָה. וּמִתִּי נִמְצְאָת בְּהֵם שְׁמִירָה? כְּשִׁמְזַמְנִים מִקְדָּשׁ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, חֲדוּתָא וּנְטִירוּתָא דְיוֹמָא דְשַׁבְּתָא עַל כֻּלָּא הוּא, וּבְגִין דְּהָאֵי יוֹמָא אֲתַעֲטֵר בְּאַבָּא וְאִמָּא, וְאֲתוּסְפָה קִדְשָׁה עַל קְדוּשְׁתִּיהָ, מַה דְּלֹא אֲשֶׁתְּכַח הֲכִי בְּשִׂאֲרָא יוֹמִי, דְּהָא הוּא קִדְשׁ, וְאֲתַעֲטֵר בְּקִדְשׁ, וְאוּסְיָה קְדוּשָׁה עַל קְדוּשְׁתִּיהָ. בְּגִין כִּף הָאֵי יוֹמָא חֲדוּתָא דְעֵלְאֵי וְתַתְּאֵי, כֻּלָּא חֲדָאן בֵּיהּ. מְלִי בְּרַכָּאן בְּכֻלְהוּ עֲלִמִין. כֻּלְהוּ מְנִיָּה אֲתַקְנוּ (נ"א אֲתַנּוּ), בְּהָאֵי יוֹמָא נִיחָא דְעֵלְאֵי וְתַתְּאֵי. בְּהָאֵי יוֹמָא נִיחָא דְחַיִּיבֵיָא דְגִיְהֵנָם.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הַשְּׁמִחָה וְהַשְּׁמִירָה שֶׁל יוֹם הַשַּׁבָּת הֵם עַל הַכֹּל, וּמִשׁוּם שֶׁהַיּוֹם הַזֶּה מִתְעַטֵּר בְּאַבָּא וּבְאִמָּא, וְנוֹסְפֶת קִדְשָׁה עַל קִדְשָׁתוֹ, מַה שְּׂאִין כֵּן בְּשִׂאֲרָא הַיְמִים, שֶׁהָרִי הוּא קִדְשׁ וּמִתְעַטֵּר בְּקִדְשׁ, וּמוֹסִיף קִדְשָׁה עַל קִדְשָׁתוֹ, מִשׁוּם כִּף הַיּוֹם הַזֶּה הוּא שְׂמִיחָת הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים, כֻּלָּם שְׂמִיחִים בּוֹ, מִמְּלֵא בְּרַכּוֹת בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. כֻּלָּם נִתְקַנּוּ (נ"א מְמַנּוּ). בַּיּוֹם הַזֶּה מְנוּחַת עֲלִיּוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים. בַּיּוֹם הַזֶּה מְנוּחַת הַרְשָׁעִים בְּגִיְהֵנָם.

לְמַלְךָ שְׂעֵשָׂה הַלּוּלָא לְבָנוּ הַיְחִיד, עֲטֵר אוֹתוֹ בְּעֶטְרָה עֲלִיוֹנָה, מְנָה אוֹתוֹ הַמֶּלֶךְ עַל הַכֹּל. בַּיּוֹם הַזֶּה שְׂמִיחַת הַכֹּל. שׁוֹטֵר אֶחָד שֶׁהִיָּה מִפְּקֹד עַל דִּינָם שֶׁל בְּנֵי אָדָם, הִיּוּ בִּידוֹ גְּבָרִים שְׂצָרִיכִים לְהִרְיָגָה, וּגְבָרִים שֶׁהִיּוּ צָרִיכִים לְהִלְקָאָה. בְּשִׁבִיל כְּבוֹד הַיּוֹם הַזֶּה שֶׁל שְׂמִיחַת הַמֶּלֶךְ עוֹזֵב אֶת דִּינּוֹ, וְשׁוֹמֵר אֶת שְׂמִיחַת הַמֶּלֶךְ. כֵּן אוֹתוֹ הַיּוֹם, הַלּוּלָת הַמֶּלֶךְ עִם הַגְּבִירָה, שְׂמִיחַת הָאָב וְהָאֵם עֲלִיו, שְׂמִיחַת הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים. בְּשְׂמִיחַת הַמֶּלֶךְ כֻּלָּם שְׂמִיחִים, וְלֹא יִצְטָעְרוּ בּוֹ. עַל זֶה כְּתוּב (ישעיה נח) וְקִרְאֵת לַשַּׁבָּת עֲנֵג. מַה זֶה עֲנֵג? עֲנֵג לֹא נִמְצָא אֶלָּא בְּמִקּוֹם שְׁשׁוּרָה הַקִּדְשׁ הָעֲלִיּוֹן, כְּמוֹ שְׁנֵאֲמַר אֲזַ תִּתְעַנֵּג עַל ה'. שֶׁהָרִי עֲנֵג הוּא עַל ה'. וְהַיּוֹם הַזֶּה שֶׁהוּא הַלּוּלָת הַמֶּלֶךְ, מִתְעַטֵּר בְּאוֹתָהּ עֲטָרָה שֶׁל עֲנֵג. זֶהוּ שְׂכִתּוּב וְקִרְאֵת לַשַּׁבָּת עֲנֵג, מַה שְּׂאִין נִמְצָא כֵּן בְּשִׂאֲרָא הַיְמִים.

לְמַלְכָּא דְעַבְדֵּי הַלּוּלָא לְבָרִיָּה יְחִידָאֵי, אֲעֲטֵר לִיהּ בְּעֶטְרָא עֲלָאָה, מְנִי לִיהּ מְלֻכָּא עַל כֻּלָּא. בְּהָאֵי יוֹמָא חֲדוּתָא לְכֻלָּא. חַד סְנִטְרָא דְאֲתַפְקֵד עַל דִּינָא דְבְּנֵי נֶשְׂאָה, הוּוּ בִּידֵיהּ גּוֹבְרִין דְּבַעֲיִין קְטוּלָא, גּוֹבְרִין דְּבַעֲיִין לְאִלְקָאָה. בְּגִין יְקָרָא דְּהָאֵי יוֹמָא דְּחֲדוּתָא דְּמֻלְכָּא, שְׂבִיק דִּינּוֹ, וְנִטֵּר לְחֲדוּתָא דְּמֻלְכָּא. כֵּן הֵהוּא יוֹמָא, הַלּוּלָא דְּמֻלְכָּא בְּמִטְרוּנִיתָא, חֲדוּתָא דְּאַבָּא וְאִמָּא עֲלֵיהּ, חֲדוּתָא דְּעֵלְאִין וְתַתְּאִין. בְּחֲדוּתָא דְּמֻלְכָּא, כֻּלְהוּ חֲדָאן, וְלֹא יִצְטָעְרוּן בֵּיהּ. עַל דָּא כְּתִיב (ישעיה נח) וְקִרְאֵת לַשַּׁבָּת עֲנֵג. מַאי עֲנֵג. עֲנֵג לֹא אֲשֶׁתְּכַח אֶלָּא לְעֵילָא בְּאַתֵּר דְּקִדְשׁ עֲלָאָה שְׂאֲרֵי. כְּמָה דְּאֵת אָמַר, (ישעיה נח) אֲזַ תִּתְעַנֵּג עַל יְי'. דְּהָאֵי עֲנֵג עַל יְי' הוּא. וְהָאֵי יוֹמָא דְּהוּא הַלּוּלָא דְּמֻלְכָּא, אֲתַעֲטֵר בְּהֵהוּא עֲטָרָא דְּעֲנֵג הָדָא הוּא דְּכְתִיב וְקִרְאֵת לַשַּׁבָּת עֲנֵג. מַה דְּלֹא אֲשֶׁתְּכַח הֲכִי בְּשִׂאֲרָא יוֹמִין.

ביום הזה שלש סעודות צריכים
בגני המלך לזמן ולערף שלחנות
בשכיל כבוד המלך, כמו
שבארנו. וכשמזדמן בו חג או
זמן, לא יסדר אדם שני שלחנות
בכל סעודה, אחד לשבת ואחד
לאורח, משום שכתוב (שמואל ב ט)
על שלחן המלך תמיד הוא אכל,
ההנאה היא בשלחן המלך לאותו
האורח שבא אליו. ועל כן צריך
אדם לערף שלחן שלם למלך,
והוא נותן מננו לאורח.

אמר רבי אלעזר, הסעודה
השלישית של שבת, כשנקרה בה
אורח, האם עוזבים אותה או לא
עוזבים אותה? אם לא עוזבים
אותה, נמצא האורח דחוי
משלחן המלך. ואם עוזבים
אותה, נמצא פגם בשלחן המלך.
אמר לו רבי שמעון אביו, למלך
שנקרה לו אורח, ולקח מאכל
מלפניו והעלהו לאורח. נמצא,
אף על גב שהמלך לא אכל עמו
- ממאכל המלך הוא אוכל,
והמלך נתן לו לאכל. וכל זה
משום שהוא אורח המלך. וכבית
רב המנונא סבא לא חוששים
לאורח בשעה זו, ואחר כך
עורכים שלחן לאורח.

ביום הזה אסור דבור, זהו שכתוב
(ישעיה נח) ממצא חפצך ודבר דבר.
ושנינו, חפצך כתוב, משום
שביום זה נקשרת בו כל האמונה.
אמר לו רבי אלעזר, ואיך אנו
עושים שלא לערף (לסלק) סעודת
המלך לאורח, שהרי ארבעה
עשר שחל להיות בשבת, עולה
סעודת המלך לפסח, אף על גב
שאינו האורח שלו.

אמר לו, כך אני אומר, שאם הוא
האורח שלו - (כל אותו יום) יכול
להעלות אותו, ואם לא - אינו

בהאי יומא, תלת סעודתאן בעיין בני מלפא,
לזמנא, ולסדרא פתורי. בגין יקרא
דמלפא, כמה דאוקימנא. וכד אזדמן ביה
חגא, או זמנא, לא יסדר בר נש תרי פתורי
בכל סעודתא, חד לשבת, וחד לאושפיזא,
בגין דכתיב, (שמואל ב ט) על שלחן המלך תמיד
הוא אכל, ספוקא הוא בפתורא דמלפא,
להווא אושפיזא דאתיא ליה. ועל דא בעי
בר נש לסדורי פתורא שלימא למלפא, והוא
יהיב מיניה לאושפיזא.

אמר רבי אלעזר, סעודתא תליתאה דשבת,
כד אערע ביה אושפיזא, שבקין ליה או
לא שבקין ליה, אי לא שבקין ליה, אשתבח
אושפיזא דחייא מפתורא דמלפא, אי שבקין
ליה, אשתבח פגימו בסעודתא דמלפא.

אמר ליה רבי שמעון אבוי, למלפא דאיערע
ביה אושפיזא, ונטיל מיכלא מקמיה,
וסלקא לאושפיזיה, אשתבח אף על גב
דמלפא לא אכל עמיה, ממיכלא דמלפא קא
אכיל, ומלפא יהיב ליה למיכל. וכל דא, בגין
דהוא אושפיזיה דמלפא. ובבי רב המנונא
סבא, לא חיישי לאושפיזא בשעתא דא,
ולבתר מסדורי פתורא לאושפיזא.

בהאי יומא מלולא אסיר, הדא הוא דכתיב,
(ישעיה נח) ממצוא חפצך ודבר דבר, ותנן
חפצך פתיב, בגין דהאי יומא כל מהימנותא
אתקשר ביה.

אמר ליה רבי אלעזר, והיך עבידנא דלא
לסדרא (ס"א לסלקא) סעודתא דמלפא
לאושפיזא, דהא ארביסר דחל להיות בשבת,
סלקא סעודתא דמלפא לפסחא, אף על גב
דלאו איהו אושפיזיה.

אמר ליה הכי אמינא דאי הוא אושפיזיה, (כל ההוא יומא) יכלא לסלקא ליה,